

POSTANOWIENIE

27 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

na posiedzeniu niejawnym 27 stycznia 2026 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku P. spółki akcyjnej

w K.-J.

z udziałem Skarbu Państwa - Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy

Państwowe Nadleśnictwo B.

o zasiedzenie służebności,

na skutek skargi kasacyjnej P. spółki akcyjnej

w K.-J.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z 13 marca 2024 r., II Ca 83/24,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od wnioskodawczynie na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej 240 (dwieście czterdzieści) złotych z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia wnioskodawczynie do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczynie, P. spółka akcyjna w K.-J., wywiodła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z 13 marca 2024 r.,

wydanego w sprawie przy udziale Skarbu Państwa – Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe Nadleśnictwo B. o zasiedzenie służebności.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wnioskodawczyni wskazała na oczywistą zasadność skargi polegającą na niewłaściwym uznaniu przez Sąd II instancji, że Spółka nie spełniła przesłanek do zasiedzenia nieruchomości w obszarze korzystania przez wnioskodawcę z nieruchomości uczestnika postępowania pokrywającą się z obszarem określonym notarialną umową o ustanowienie służebności przesyłu za repertorium A nr [...] z 29 października 2014 r. oraz umową dzierżawy nr [...] z 20 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie z uwagi na kwalifikowany charakter naruszenia przepisów prawa. Przyczyna przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaką jest jej oczywista zasadność, może dotyczyć jedynie przepisów prawa niepodlegających różnej wykładni i niepozostawiających sądowi swobody oceny. Chodzi przy tym o wykładnię w oczywisty, dostrzegalny już *prima facie* sposób, sprzeczną z jednolitością i ugruntowaną wykładnią skonkretyzowanego przepisu, przyjmowaną w orzecnictwie i nauce prawa (zob. m.in. postanowienia SN: z 21 maja 2025 r., I CSK 558/24; z 26 marca 2025 r., I CSK 3537/23; z 30 stycznia 2025 r., I CSK 3814/23; z 31 grudnia 2024 r., I CSK 1853/23; z 20 listopada 2024 r., I CSK 2892/23; z 14 września 2023 r., I CSK 518/23; z 27 lipca 2023 r., I CSK 5328/22).

Analiza skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie została spełniona. Wnioskodawczyni pod pozorem

oczywistej zasadności w istocie pyta o trafność stanowiska Sądu Okręgowego wyrażonego w związku z rozstrzygnięciem tej konkretnej sprawy. Przedstawiła wyłącznie własne stanowisko, polemizując z niekorzystnym dla niej rozstrzygnięciem Sądu drugiej instancji.

W istocie uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest ściśle związane z podstawami kasacyjnymi, które opierają się na zarzutach dotyczących oceny materiału dowodowego. Skarżąca kwestionuje bowiem ocenę materiału dowodowego przeprowadzoną przez Sądy pierwszej i drugiej instancji.

Podstawami skargi kasacyjnej nie mogą być objęte zarzuty błędnych ustaleń faktycznych i oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), więc nie można z odwołaniem się do nich kreować zagadnienia prawnego opartego na założeniu, że w rzeczywistości miał miejsce stan faktyczny inny, niż ustalony przez sądy obu instancji, czyli inny, niż stanowiący podstawę rozstrzygnięcia.

Nie jest rzeczą Sadu Najwyższego ustalanie stanu faktycznego i dopuszczanie w sprawie nowych dowodów. Skarżąca błędnie traktuje skargę kasacyjną jako trzecią instancję odwoławczą. Znamienne, że Sądy *meriti* nie stwierdziły zasiedzenia.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozostawia wątpliwości co do tego, że w istocie skarżąca oparła swoją skargę prawie wyłącznie na podważaniu oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i poczynionych na tej podstawie przez Sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych. Znamienne przy tym, że wnioskodawczyni błędnie upatruje oczywistej zasadności skargi kasacyjnej polegającej na naruszeniu przepisów prawa materialnego i procesowego, powtarzając przy tym szereg przepisów, które wskazała w apelacji. Tego rodzaju zarzuty są w skardze kasacyjnej niedopuszczalne, a co za tym idzie odwoływanie się do nich nie może uzasadniać przyjęcia skargi do rozpoznania.

Sąd Najwyższy uznał, że nie ma innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności w postaci nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej przy uwzględnieniu § 10 ust. 4 pkt 2 i § 5 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Adam Doliwa

(P.H.)

[a.ł]